

RECENSIE DE LEESWELP

door *Jet Marchau*

Na haar beloftevolle debuut *Het meisje dat in een doosje wilde kruipen* (2010) pakt Karen Curé uit met een pittig verhaal over een aankomende puber. Koningskind speelt zich af tussen september 1975 en maart 1976. Helene Withofs, of Leentje, gaat naar het zesde leerjaar in een katholieke nonnenschool met een wit-grijs uniform, strenge regels en weinig ruimte voor een eigen mening. Op de eerste schooldag zitten er twee nieuwe leerlingen in de klas: Florentine, een Burundees prinsenkind op de vlucht voor de volkerenmoord, en Bieke, die uit een gemengde school komt en al meteen een grote mond opzet.

Tussen Leentje en Florentine klikt het niet. Vooral niet wanneer blijkt dat er voor de 'prinses' andere, soepeler regels gelden. Wanneer Florentine ook nog eens haar rol in het kerstspel inpikt, komt Leentje pas echt in opstand. Tussen de twee klasgenoten komt het niet echt goed, maar de tweedelige apotheose zorgt voor een leuke rechtzetting, die Leens groei naar een kritische puber bezegelt.

Het klassieke thema, een kind dat uit haar droomwereld stapt en 'ontwaakt' op de stoep van de grotemensenwereld, is uitgewerkt vanuit een originele invalshoek. De vreemde Florentine staat voor de verandering die Leentje nog niet kan duiden. Alles rond het prinsenkind straalt waardigheid uit: haar kaarsrechte houding, haar verboden oorbellen, haar net iets mooiere uniform. Ze lijkt daardoor ouder, en Leentje wil wel 'net als Florentine zijn', maar dat valt tegen. Na een ongeluk met een gescheurde rok, mag ze een uniformrok van Florentine aan: 'Vandaag was er niet één rok, maar twee die uit de maat vielen. Twee koninklijke rokken. Alleen, als ik zo tussen iedereen in liep, leek mijn rok allesbehalve koninklijk. Hij leek meer een grote zak waarin ik helemaal verdween. Het was alsof de rok niet blij was met mij. Een koninklijke rok die uit een koninklijke kast was gehaald om plotseling een miezerig roodharig meisje te moeten kleden.'

Leentje lijkt de enige van de klas die zich vragen stelt over Florentine, en dat vervreemdt haar van haar klasgenootjes en haar vriendin Marjan. Ondanks haar onbevangenheid en tragere fysieke groei, lijkt Leentje mentaal sneller te groeien. Haar nieuwsgierigheid leidt haar naar de gesloten grotemensenwereld: zo kan ze tipjes van de sluier lichten over de volkerenmoord in Burundi, maar ook over andere maatschappelijke ongerijmdheden. Dat ze de klok al heeft horen luiden, tonen haar ontwapenende opstellen, bijvoorbeeld over de aangekondigde komst van koning Boudewijn. Curé legt meteen een draadje naar de apotheose: 'Het klooster van onze school wordt gerenoveerd ter gelegenheid van het feest. Daar zal koning Boudewijn blij mee zijn, want hij houdt van kloosters. Ook het sportplein wordt overdekt zodat de koning niet nat zal worden op het feest. Oom Michel heeft de stellingen gecontroleerd. Het feest kost heel veel geld, zoveel dat het dak van het opvangtehuis voor daklozen dit jaar niet kan hersteld worden. Maar de daklozen mogen wel naar het feest komen en de kinderen krijgen gratis chocolademelk.'

Nog andere tips kondigen haar nadere puberteit aan: het verscheuren van de Holly Hobbieposter op haar kamer, het wachten op een groeispuurt en de eerste maandstonen, moeder die zegt dat ze te groot wordt om rond oom Michels nek te springen. Voor de vrolijke noot zorgt Leentjes oudere broer Guido. Zijn experimenten met allerhande huishoudelijke toestellen leiden tot pittige dialogen tussen moeder en zoon. Hij aardt naar zijn fantasierijke vader, waaruit blijkt dat voor Leentje niet hetzelfde geldt, en zo zijn Guido's optredens niet alleen leuk, maar ook functioneel. Dit alles is gekaderd in een beeldrijke schets van de jaren zeventig, opgeroepen in sprekende details: ontbijt met bruine suiker, macramé aan de muur, de opkomst van de kleurentelevisie, de verboden lange broek op school, de Vietnamese bootvluchtelingen etc.

Curé schrijft in een aantrekkelijke, directe stijl en hanteert een vaak originele taal. Over de komst van Florentine op een hete septemberdag: 'Het was alsof ze de hitte in haar achterzak had meegenomen om iets te hebben dat haar zou herinneren aan haar land.' De dag dat moeder haar in de nonnenschool inschreef, herinnert Leentje zich zo: "U zult zien, mevrouw, onze meisjes bloeien hier allemaal open, allemaal groeien ze op tot flinke jongedames". Ik zag een groene weide vol geurige bloemen en Zuster Directrice

met een gietertje in haar handen. Het liefst wilde ik een klaproos zijn. Rood was mijn lievelingskleur. Grijs werd mijn uniformrokje.' Die rok, het symbool van haar rebellie, gaat uiteindelijk in een ludieke scène mee ten onder met haar kindertijd.

Leentje groeit in dit bildungsverhaal uit tot Leen. Ze beleeft geen uitzonderlijke avonturen, ze is ook geen buitengewoon diepzinnig of emotioneel overgevoelig kind. Karen Curés verslag over een belangrijke fase in een kinderleven is niet spectaculair, maar wel herkenbaar, warm spontaan en pittig. Dat vraagt om meer.